

Uagtet Lovbestemmelsen om, hvem Gebyrerne tilfalde, her findes og nu ogsaa findes i den med Hensyn til Postpersonalet gjældende Lønningslov, har man dog troet her at burde fremhæve, at af de i nærværende § omhandlede Gebyrer er Postbevists-Gebynet for anbefalede Breve, Pengebreve, Pakter med Værdi-angivelse og Postanvisninger det eneste, der tilfalder Statskassen.

For de i Etr. b omhandlede Ydelser, ved hvilke det Væsentlige er Tillæg af Materiale, som vedkommende Postembedsmænd for egen Regning maae anstafte, er det nu fastsatte Gebyr, 3 $\frac{1}{2}$, foreslaaet uforandret.

I Etr. c foreslaaes et Gebyr, der ikke specielt er nævnt i Loven af 11te Marts 1851, nemlig for Udlægning af Forsendelser til særlig Afhentning af Modtageren (selvfølgelig er herunder forstaaet samtlige til een Gudsstand hørende Personer), forsaavidt han boer i et Postomdelingsdistrikt, hvad enten dette nu er i et Postcontours Omdelingskreds eller i et Låndpostbud-distrikt. Uagtet den almindelige Omdeling bliver fremmet saameget som muligt, viser det sig dog, at der allevegne gives Modtagere, hvem denne Omdeling endnu ikke tilfredsstiller, og som derfor ønske, at de til dem ankomne Postfager skulle udfilles fra de øvrige til Omdeling bestemte Forsendelser og særskilt opbevares, indtil de afhentes. Herved forvoldes under alle Omstændigheder et forholdsvist betydeligt Arbejde og særegne Indretninger ved Posthusene, men denne særlige Foranstaltning er derhos efterhaanden bleven saa hyppig forlangt, at om man end, saalænge den kan lade sig udføre uden Glæde for de øvrige Forretninger, ikke har villet have den fra ældre Tid hidrørende Tilladelse til denne særegne Udlevering, saa er det dog fundet billigt, at den betales med et særskilt Gebyr, hvorved det ogsaa kan ventes, at Posthusene ville blive mindre bebyrdede med de særlige Udleveringer, og at Begjæringer om disse overhovedet kun ville fremkomme, naar de have virkelig Betydning for Modtageren. Dette Gebyr kan ikke sættes til en Betaling pr. Forsendelse; det er derfor fastsat for det korteste Tidrum, i hvilket det heromhandlede Arrangement nu kan finde Sted, og

med et Beløb, hvis Størrelse nogenlunde svarer til, hvad der i lignende Tilfælde opkræves i andre Lande.

Det i Etr. d omhandlede Expressgebyr er alt nu fastsat ved administrativ Bestemmelse, dog kun for en Befordringsafstand indtil $\frac{3}{4}$ Mill, ligesom ogsaa det nuværende Gebyr er lidt lavere for Afstandene fra $\frac{1}{4}$ indtil $\frac{3}{4}$ Mill. Det hele Gebyr er ikke andet end en Erstatning til Postmesteren paa Ankomststedet af hans Udlæg til Budleie, og Erfaring har viist, at denne i Reglen ikke kan have billigere, end saaledes som Satserne her ere foreslaaede. Fra de Steder, hvor Estafettebefordring kan erholdes, vil Besørgelsen i flere Tilfælde kunne skee billigere med Estafette end med Express, og i disse Tilfælde vil Affsenderen selvfølgelig vælge Estafettebefordring.

For at de Gebyrer for Postbevists, Convoluttering, Forsegling osv., der til Fordeel for Postfunctionarerne opkræves ved Indleveringen af Forsendelser, som ere særlig mangelfuldt behandlede af Affsenderen (s. Ex. naar denne er Almuesmand og ukjendt med de foreskrevne Former), ikke ved at sammenlægges skulle naae op til et Beløb, der staaer i Misforhold til de gjældende lave Portotaxter, er det i næstsidste Stykke af nærværende § foreslaaet, hvad Administrationen ibrigt allerede nu har anbefalet Posthusene at iagttage, at de private Gebyrer for en Forsendelse i intet Tilfælde tilsammentagne maae overstige Francøens Beløb.

Foruden de i det Foregaaende særlig nævnte, hyppigt forekommende Tjenester og Ydelser, for hvilke der opkræves private Gebyrer, kan der endnu under Publicums Benyttelse af Posterne foresalde enkelte andre Tilfælde, hvor de Benyttende kunde ønske en eller anden Villighed af Posthusene; men forsaavidt det skulde vise sig nødvendigt, at der for slige enkeltviis forekommende Tilfælde fastsættes nærmere Regler, vil det være hensigtsmæssigt, at dette skeer af Administrationen.

§ 17.

De muggældende Lovbestemmelser angaaende den Postvæsenet paahvilende Erstatningspligt findes i Loven af 11te Marts 1851 § 10 og